

Tægtedag eller i senere Retsmøder, der afholdes *inden Domsforhandlingen er berammet*, saavel som hans Udeblivelse ved selve Domsforhandlingen, der medfører Afvisning. Derimod indtræder denne Virkning ikke, fordi han udebliver under Retsmøder, der i Henhold til § 214, 2det Punktum, maatte blive holdte imellem Berammelsen og selve Domsforhandlingen. Hvis der i saadanne Møder kun er Spørgsmaal om Afgørelse af Begøring, Bevisførelsen vedrørende, som hidrøre fra Modparten, bevirker Sagsøgerens Udeblivelse kun, at Afgørelse træffes, uden at han har haft Lejlighed til at udtale sig. Hvis der derimod alene eller tillige skulde træffes Afgørelse med Hensyn til Begøring fra Sagsøgerens Side, maa disse betragtes som frafaldne, og det vil da komme til at bero paa de nærmere Omstændigheder, om der bliver Tid og Lejlighed for Sagsøgeren til at fremkomme med fornyede Begøring eller til i øvrigt at oprette Fejlen, hvorhos han efter § 120 kan blive pligtig at erstatte Modparten de denne ved Udeblivelsen mulig paaførte Udgifter. Hvis Sagsøgeren udebliver fra Retsmøder, der paa hans Foranledning skulle holdes uden for den dømmende Ret i Bevisøjemed (§ 151), maa Følgen blive Vidnesagens Afvisning og Paalæg af Omkostninger til Modparten, for saa vidt da ikke Retten af en af de i § 54, 3die Stykke, nævnte Grunde finder Anledning til at udsætte Sagen.

Med Hensyn til § 203, 2det Stykke, bemærkes, at der, hvis Sagsøgeren udebliver paa Sagens første Tægtedag, og Sagen derfor afvises, aldrig kan blive Spørgsmaal om Dom for Modkrav, da der ingen Adgang vil være for Modparten til at faa saadanne tingfæstede (jfr. § 84).

Hvad *Sagsøgtes* Udeblivelse angaar, da berettiger den ifølge § 204 kun Sagsøgeren til Udeblivelsesdom, naar det er paa Sagens første Tægtedag eller eventuelt i det Retsmøde, paa hvilket Sagsøgte ifølge § 208 skulde fremlægge sit Forsvarsskrift, eller ved selve Domsforhandlingen, at Sagsøgte udebliver. Hvis det derimod er under Skriftvekslingens Fortsættelse, at Sagsøgte udebliver, er Virkningen kun den, at han risikerer, at Sagen berammes til Domsforhandling, og at han saaledes afskæres fra at fremkomme med de Tilføjelser til og Berigtigelser af Forsvarsskriftet, som han kunde have ønsket at fremsætte, hvilket igen kan virke begrænsende paa hans Stilling under den mundtlige Forhandling (jfr. herved § 218). Om hans Udeblivelse under andre Retsmøder gælde tilsvarende Be-

mærkninger til de oven for om Sagsøgerens Udeblivelse gjorte.

Naar Sagsøgte, efter at have svaret i Sagen, udebliver under Domsforhandlingen, kan der intet Hensyn tages til det af ham skriftlig fremførte; men det maa, da den nødvendige mundtlige Udvikling og Nødgørelse af Paastand mangler, betragtes som ikke fremkommet.

Naar der i § 204, 1ste Stykke, er givet Retten Anvisning paa at afvise Sagen, naar det fremkomne viser, at Stævningens Angivelse af de faktiske Omstændigheder „i væsentlige Henseender“ er urigtig eller ufuldstændig, da ere de udhævede Ord kun indsatte for at forhindre, at en Sag skulde blive afvist paa Grund af Unøjagtigheder eller Forglemmelser i Stævningen, der ere uden reel Betydning.

Hvis Sagsøgeren i et saadant Tilfælde, hvor Sagsøgte udebliver uden at have givet Tilsvaer, vil udvide sin Paastand ud over, hvad der indeholdes i Stævningen, maa han — ligesom efter § 221 — forlange Sagen udsat og give Sagsøgte Meddelelse.

Om Parterers Udeblivelse indeholdes i øvrigt Regler paa følgende Steder i Udkastet:

§§ 41 (litis consortes), 44 (Undladelse af at efterkomme Rettens Bestemmelse om Møde ved Sagsfører), 52 (Møde for en udebleven), 141 (Udeblivelse fra Forligsmægling i Landsretssager), 194 (Parts Afhøring), 198 (Parts Ed), 209, 210, 217, 221—224 (almindelig Landsretsbehandling), 240 (skriftlig behandling), 249, 250, 254 (Anke til Højesteret), 263, 269 (Kære til Højesteret), 286 (Anke til Landsret), 298, 299 (Ægteskabssager), 308 (Umyndiggørelse), 362 (Eksekution), 407, 413 (Auktion), 449 (Udpantning) og 476 (Arrest).

§ 206.

Med Hensyn til særskilt Behandling af Formaliteten fr. endvidere § 207, 3die Stykke, og § 217.

§ 207.

Man har ikke fundet det rigtigt i Udkastet at erklære Eventualmaksimen for anvendelig med Hensyn til Skriftvekslingens enkelte Dele i deres indbyrdes Forhold, eftersom Skriftvekslingen uden Rettens Samtykke overhovedet ikke kan udstrækkes ud over Duplik, og i øvrigt Reglerne om Sagsomkostninger og Rettergangsboeder (jfr. særlig § 126) maa antages at indeholde tilstrækkeligt Værn imod Forhaling.